

[Ole Bjørn Kraft.]

høstår, at produktionen som følge af den internationale normalisering, der har fundet sted efter krigen, har kunnet stige, og at vi har haft amerikanske hjælpeydelse af vældige dimensioner, men at priserne ikke desto mindre er steget, og at landet i dag er på vej ind i et faretruende underskud på handelsbalancen, overfor hvilket regeringen efter det, der foreligger for os, ikke aner, hvad den skal gøre.

Det var stillet overfor disse kendsgerninger at statsministeren i sin tale den 22. maj erklærede, at nu ville der komme en lidt mindre varetilgang til landet. Min gengivelse af denne udtalelse var måske ikke helt ordret, men da den højtærede statsminister her har erklæret, at det var en lynende falsk fremstilling, jeg gav, skal jeg gerne citere ordret fra „Social-Demokraten“, hvad statsministeren sagde. Statsministeren udtalte — jeg håber, jeg har formandens tilladelse til et citat —:

„Vi må ikke glemme, at den mindre varetilgang, som de udenlandske prisstigninger er udtryk for, på den ene eller den anden måde må fordeles. Det kan ske over prisstigninger, gennem rationeringer eller gennem skatter, der nedsætter forbruget, men vi kan ikke undgå virkningerne af denne mindre varetilgang. Problemet bliver at fordele byrden på en retfærdig måde, og her vil regeringen sætte ind for at skåne den dårligst stillede del af befolkningen.“

Jeg sagde heroverfor, at regeringens politik eller rettere mangel på politik, dens passivitet overfor den økonomiske udvikling — for det er jo dog dens pligt at træffe foranstaltninger for at hindre det, som nu sker — fører til øget fattigdom, og at regeringen stillet heroverfor kun ser problemet at fordele denne fattigdom og ikke gennem en positiv økonomisk politik søger at øge produktionen og derved skabe udvej for en forøget rigdom.

Det er naturligvis ikke muligt for mig at overskue, om den tale, statsministeren her holdt, og de tal, han her har nævnt, er udtryk for, at man er nået til en ny erkendelse, eller om det er meningen, at man blot gennem nye rationeringer vil søge at holde det gående længst muligt, men hvad enten det ene eller det andet nu er tilfældet, er det mig fuldstændig uforståeligt, at regeringen tør undlade at træffe sine foranstaltninger hurtigst muligt. Den højtærede statsminister siger, at han vil vente til efteråret, for så har man bedre oversigt over udviklingen. Ja, men er vi ikke nået til det tidspunkt, hvor der skal spares, og når man skal det, er det

så ikke rigtigt at begynde med det samme? Det kan dog kun gøre situationen værre, hvis det er en forkert politik, man vælger, og man erkender, at man måske må vælge en anden, at man så giver sig til at vente endnu nogle måneder. I denne tid kan der også indtræffe begivenheder, hvor det var godt, om vi var anderledes forberedt, end vi er i dag.

Den højtærede statsminister er meget ivrig efter at fortælle, hvad den konservative politik ville føre til, men det er nu i første række den politik, som landet fører i øjeblikket, og som regeringen har ansvaret for, der har interesse. Statsministeren hævdede, at den konservative politik ville føre til øget arbejdsløshed og lønnedgang. Vor politik tager ikke sigte på og vil ikke føre til arbejdsløshed. Vore bestræbelser går ud på at lette den spidsbelastning, landet for tiden er udsat for. Problemet i dag er slet ikke arbejdsløshed, men problemet er overbeskæftigelse, og det er det, regeringen ikke vil forstå. Den fører en politik, som om der var arbejdsløshed i landet, i stedet for at gemme denne politik, til der virkelig kommer arbejdsløshed. Regeringen fører en kamp imod vejrsmøller. Men det er en farlig politik, man fører, og denne overbeskæftigelse kan drage alvorlige konsekvenser efter sig.

Formanden for jernindustrien, fabrikkejer, dr. polit. Sven Heineke, der jo er en mand, som har disse problemer meget tæt ind på livet, udtalte forleden, at det var regeringens økonomiske politik, der var skyld i denne overbeskæftigelse, og han tilføjede, hvad jeg tror regeringen skal skrive sig bag øret:

„Dette medfører en skævhed i betalingsbalancen, der meget vel kan føre til, at overbeskæftigelsen slår over i stor arbejdsløshed.“

Det er aldeles urimeligt at skildre det, som om regeringens politik sikrer os imod arbejdsløshed, medens vor politik vil føre til et underskud på valutabalancen. Underskud på valutabalancen er naturligvis ensbetydende med, at også tilgangen af råvarer, der er så betydningsfuld for beskæftigelsen, vil blive hemmet, og det fører til en varig forringelse af vore konkurrencemuligheder overfor udlandet.

Og hr. Heineke er jo ikke den eneste erhvervsmand, der advarer imod det; så at sige alle gør det. Nationalbankdirektør Koed advarer imod at vente. Han er meget skeptisk overfor regeringens tanker om at vente nogle måneder og spørger i høflig og beskedent form, om det nu også er rigtigt at gøre det. Samtidig kan regeringen jo ikke efter de udtalelser, nationalbankdirektøren har